

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

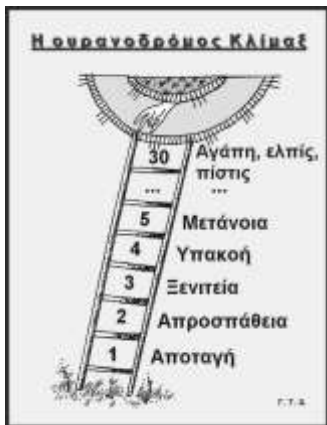
Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017. Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ίωάννου Όσιου Τοῦ συλλαβέως Ἰῆς Κλίμακος.
Ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, Στεφάνου ὁμολοῦτοῦ.
ἔτος 10^ον Τεύχος 427

«Ἡ πορεία προς τη συνάντηση με το Χριστό είναι μια κλίμακα»
(π. Φιλόθεος Φάρος)

Ἡ πορεία προς τη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό είναι μια ανοδική κλίμακα ανεξάντλητη. Ὅπως ο Θεός είναι απεριόριστος και η δυνατότητά μας να τον συναντήσουμε και να ενωθούμε μ' αυτόν είναι απεριόριστη. Ἡ δυνατότητα που υπάρχει για να ενωθεί ο άνθρωπος με το Θεό δεν εξαντλήθηκε και δεν θα εξαντληθεί ποτέ από κανέναν ούτε στη γη ούτε στον ουρανό.

Μέτρο και σκοπός της πνευματικής ζωής είναι το ποσοστό αυτής της ενώσεως του ανθρώπου με το Θεό και αρετή είναι η έκφραση αυτής της ενώσεως. Ὅπως δεν μπορούμε να μιλάμε για το αν ενωθήκαμε ή όχι με το Θεό αλλά για το πόσο ενωθήκαμε, έτσι δεν μπορούμε να μιλάμε για το αν έχει ή δεν έχει ένας άνθρωπος μια αρετή, αλλά πόσο την έχει. η αρετή δεν έχει όρια, λέει ο Γρηγόριος Νύσσης στο βίο του Μωυσέως, και το μόνο όριο της αρετής είναι ότι δεν έχει όρια. Ἡ νομική θεώρηση της αρετής είναι αδύνατη μέσα στο

πνεύμα του Χριστού και η αξίωση από τον άνθρωπο για μια νομική πραγμάτωση της αρετής είναι τά "βαρέα φορτία και δυσβάστακτα" που βάζουν στους ώμους των ανθρώπων οι υποκριτές που κλείνουν έτσι τη βασιλεία των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων "και αυτοί οι ίδιοι δεν μπαίνουν σ' αυτή αλλά εμποδίζουν και όσους θέλουν να μπουν" (Ματθ. 23,4,14).

Κάθε άνθρωπος μπορεί να επιδιώξει την αρετή ανάλογα με το επίπεδο της πνευματικής του αναπτύξεως και ανάλογα με το πόσο έχει αναπτύξει τη σχέση του με το Θεό. Δεν μπορούμε να ζητάμε από κανέναν κάτι που προϋποθέτει ένα υψηλότερο επίπεδο πνευματικής αναπτύξεως, και ο Θεός δεν κρίνει τον άνθρωπο από τα αποτελέσματα αλλά από το κατά πόσο η προσπάθειά του είναι εκείνη που είναι δυνατή για το επίπεδό του. Γι' αυτό στα μάτια του Θεού μικρότερα αποτελέσματα, όπως ο οβολός της χήρας, έχουν μεγαλύτερη αξία από άλλα εντυπωσιακότερα, που όμως είναι κατώτερα εκείνων που μπορούσαν να επιτύχουν αυτοί που τα πραγματοποίησαν. Με ανάλογο τρόπο και κριτήρια θα πρέπει να αντιμετωπίσει κάθε χριστιανός το συνάνθρωπό του και με την απαραίτητη ευαισθησία που θα του επιτρέψει να υπολογίσει σωστά τις δυνατότητές του σε μια ορισμένη στιγμή της ζωής του.

Ήλθαν κάποτε ορισμένοι μοναχοί στον αββά Αντώνιο που είχε αυτή την ευαισθησία και του λένε: Πες μας λόγο για να σωθούμε. Ο Γέροντας τους λέει: Ακούσατε τη Γραφή; αυτό είναι αρκετό. Εκείνοι όμως είπαν: Θέλουμε ν' ακούσουμε κι από σένα, γέροντα. Εκείνος τότε τους είπε: το Ευαγγέλιο λέει· "εάν τις σε ραπίση εις την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην". Εκείνοι του λένε: Δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό. Τους λέει ο Γέροντας: Αν δεν μπορείτε να στρέψετε και την άλλη σιαγόνα, υπομείνατε το ράπισμα στη μία. Του λένε εκείνοι: Ούτε αυτό μπορούμε να κάνουμε. Τους λέει ο Γέροντας: Αν ούτε αυτό δεν μπορείτε, μη δώσετε αυτό που πήρατε. Και αυτοί είπαν, ούτε αυτό μπορούμε. Λέει ο Γέροντας στο μαθητή του: Φτιάξε τους λίγη σούπα γιατί είναι άρρωστοι. Εάν αυτό δεν μπορείτε να το κάνετε και εκείνο δεν θέλετε να το κάνετε, τι να σας κάνω; Ανάγκη προσευχής.

Αυτοί που βλέπουν τις εντολές του Χριστού νομικά και πιστεύουν ότι τις τηρούν, παίζουν ένα θανάσιμο παιχνίδι με τον εαυτό τους, γιατί αυτοεξαπατούνται ότι έχουν προχωρήσει πολύ στην πορεία για τη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό, ενώ στην πραγματικότητα λατρεύουν το καθρέφτισμα του ίδιου του εαυτού τους σαν το Νάρκισσο. Αλλά και στους άλλους κάνουν ένα τρομερό κακό. Τους δίνουν την εντύπωση ότι η πλήρης τήρηση των εντολών είναι δυνατή και ότι επομένως η δική τους ανικανότητα να την επιτύχουν είναι απόδειξη μιας φοβερής κατάντιας, μιας οντολογικής διαστροφής που δεν έχει θεραπεία και αυτό τους οδηγεί στην απόγνωση και στην εγκατάλειψη κάθε προσπάθειας να πλησιάσουν και να συναντήσουν τον αναστημένο Χριστό.

Ο Κοσμάς ο Αιτωλός που βλέπει την πορεία προς το Χριστό σαν μια ανεξάντλητη κλίμακα, όπως όλοι οι Πατέρες της Ανατολής, καταστρέφει τη θανάσιμη ψευδαίσθηση των πρώτων και ξαναζωντανεύει τις νεκρωμένες ελπίδες των τελευταίων, λέγοντας:

"Ακούσατε, αδελφοί μου, τι λέγει ο Κύριός μας; Λέγει έτσι: Καθώς εγώ εγεννήθηκα και εβάλθηκα εις το παχνί των άλογων ζώων, υβρίσθηκα, επεριγελάσθηκα, εδάρθηκα, επείνασα, εδίψησα, επεριπάτησα γυμνός, έλαβα σταυρικό θάνατον, έχυσα και το αίμα μου δια την αγάπην σας, δια να σας ελευθερώσω από τας χείρας του Διαβόλου, από την Κόλασιν, έτσι πρέπει και η ευγένειά σας την αυτήν αγάπην να έχετε εις τον Θεόν και εις τους αδελφούς σας και, αν τύχη και ανάγκη, να χύνετε και το αίμα σας διά την αγάπην του αδελφού σας. Είναι κανένας εδώ όπου να έχει την αγάπην εις τον Θεόν και εις τους αδελφούς του καθώς ο Χριστός μας;

-Εγώ, άγιε του Θεού.

-Άκουσε, παιδί μου, να σε ειπώ. Η τελεία αγάπη είναι να πουλήσης όλα σου τα πράγματα, να τα δώσης ελεημοσύνην και να πηγαίνης και εσύ να εύρης κανέναν αυθέντη να πουληθής σκλάβος και όσα πάρης να τα δώσης όλα, να μη κρατήσης ένα άσπρο. Ημπορείς να το κάμης αυτό να γένης τέλειος; Βαρύ σε φαίνεται. Άκουσε: Εις την Ανατολήν ήτον ένας δεσπότης. Του επήραν από την επαρχίαν του εκατό ανθρώπους σκλάβους. Επούλησεν όλα του τα πράγματα και τους εξεσκλάβωσεν. Ένα παιδίον μιανής πτωχής χήρας απόμεινε σκλαβωμένο. Δεν είχε

πώς να το ξεσκλαβώση και αυτός τι κάμνει; Πηγαίνει και ξουρίζεται και βγάνει τα γένεια. Επήγε και επαρακάλεσε τον αυθέντη όπου είχε το παιδίον να το ελευθερώση και να κρατήση εκείνον σκλάβον. Το ελευθέρωσεν από την σκλαβιάν και αυτός εκάθισεν εις τον αυθέντη και απερνούσεν μεγάλην σκληραγωγίαν, έως οπού διά την υπομονήν οπού έκαμε τον ηξίωσεν ο πανάγαθος Θεός και έκαμε θαύματα. Υστερα τον ελευθέρωσεν ο αυθέντης του και πάλιν έγινε αρχιερέυς καθώς ήτον και πρωτύτερα. Την αυτήν αγάπην θέλει ο Θεός να έχωμεν και ημείς. Ευρίσκεται κανένας να έχη αυτήν την αγάπην, να κάμη καθώς έκαμε και ο δεσπότης; Βαρύ σε φαίνεται. Δεν ημπορείς να το κάμης αυτό, κάμε άλλο: μη πουληθής εσύ σκλάβος, μόνον πούλησε τα πράγματά σου, δώσε τα όλα ελεημοσύνην, το κάμνεις; Ακόμη βαρύ σε φαίνεται και αυτό. Ας έλθωμεν παρακάτω. Δεν ημπορείς να δώσεις όλα σου τα πράγματα, δώσε από τα μισά, δώσε από τα τρίτα ένα, δώσε από τα πέντε ένα. Ακόμη βαρύ σε φαίνεται; Κάμε άλλο, δώσε από τα οκτώ, δώσε από τα δέκα ένα, το κάμνεις; Ακόμη βαρύ σε φαίνεται. Κάμε άλλο, μη κάμης ελεημοσύνην, μη πουληθής σκλάβος, ας έλθωμεν παρακάτω: μη πάρης το ψωμί του αδελφού σου, μη πάρης το εξωφόρι του, μην τον κατατρέχης, μην τον τρως με την γλώσσα σου. Μήτε και αυτό το κάμνεις; Ας έλθωμεν παρακάτω, κάμε άλλο: τον ευρήκες τον αδελφόν σου μέσα εις την λάσπην και δεν θέλεις να του κάμης καλό, μη του κάμης κακόν, άφησέ τονε. Πώς θέλομεν να σωθούμεν, αδελφοί μου; Το ένα μας φαίνεται βαρύ, το άλλο βαρύ. Που να πάμε παρακάτου, δεν έχουμε να κατεβούμεν. Ο Θεός είναι εύσπλαχνος, ναι, μα είναι και δίκαιος, έχει και ράβδον σιδηράν”.

Την τετάρτη Κυριακή των Νηστειών η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος, γιατί σ' αυτό το σημείο της πορείας προς τη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτή η πορεία είναι μια ανεξάντλητη κλίμακα και ότι η συνάντησή μας με το Χριστό δεν εξαρτάται από τη βαθμίδα της τελειότητας στην οποία βρισκόμαστε αλλά από τον πόθο της συναντήσεως. Στο επόμενο βήμα θα γίνει εμφανές ότι μια πόρνη, που όμως φλογίσθηκε απ' αυτό τον πόθο, αξιώθηκε να ακούσει τη φωνή του Κυρίου να την καλεί, όπως εκείνη την άλλη Μαρία τη μία των Σαββάτων.